

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1532/2020
20.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Бора Зечевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу ЗК број 48/20 од 27.07.2020. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 број 129/20 од 04.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 20. јануара 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Бора Зечевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Прокупљу ЗК број 48/20 од 27.07.2020. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 број 129/20 од 04.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу ЗК број 48/20 од 27.07.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, за које дело му је применом одредаба члана 64., 65., 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 1 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, те да законској заступници малолетног оштећеног ББ надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 80.250,00 динара, које је имала ангажовањем пуномоћника из реда адвоката, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

ВВ, као овлашћено лице, упућена је на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж1 број 129/20 од 04.11.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Бора Зечевића, а пресуда Основног суда у Прокупљу ЗК број 48/20 од 27.07.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Боро Зечевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП (коју погрешно означава као повреду из члана 439. став 1. ЗКП), са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, а након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА истиче да је окривљеном дана 20.01.2018. године престао радни однос, те да је услед ове околности - престанка радног односа код послодавца који је окривљеном исплаћивао зараду на основу које је одређен износ издржавања, парнична пресуда изгубила дејство. Надаље, у захтеву се наводи да је парнична пресуда обавезивала рачуноводство послодавца за исплату утврђених износа на име издржавања, а не окривљеног, а услед чега је, према ставу браниоца у конкретном случају искључена противправност, те дело због којег је окривљени оглашен кривим, није кривично дело.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оценио је неоснованим, из следећих разлога:

Кривично дело недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, постоји када учинилац дела не даје издржавање за лице које је по закону дужан да издржава, а та дужност је утврђена извршном судском одлуком, или извршним поравнањем.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, те да из чињеничног описа утврђеног у изреци правноснажне пресуде – да је окривљени у периоду и у месту ближе описаном у изреци пресуде, у стању урачунљивости, са умишљајем, свестан противправности и забрањености дела, при чему је хтео његово извршење, није давао издржавање за лице које је по закону дужан да издржава – за свог малолетног сина, оштећеног ББ, у износу и на начин како је то утврђено правноснажном пресудом Основног суда у Прокупљу ЗП2 број 104/14 од 15.05.2014. године, која је постала извршна дана 25.06.2014. године, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва законска обележја кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, и то како објективна, која се односе на радње окривљеног, тако и субјективна, која се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљеног за извршење дела, а која укључује и свест о забрањености дела.

Како се радња извршења кривичног дела из члана 195. став 1. КЗ састоји у недавању издржавања у износ и на начин како је то утврђено извршном судском одлуком или поравнањем, а дело је извршено самим пропуштањем да се даје издржавање, а што је у конкретној ситуацији случај, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – да дело због ког је окривљени оглашен кривим није кривично дело, те да су стога нижестепене пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Приликом доношења одлуке, Врховни касациони суд је имао у виду наводе захтева – да је парнична пресуда у конкретном случају обавезивала рачуноводство послодавца на исплату доприноса за издржавање малолетног оштећеног, али је нашао да су ови наводи без утицаја обзиром да је на тај начин одређен само начин извршења обавезе, те да је окривљени АА, а не његово предузеће, правноснажном и извршном пресудом обавезан да даје издржавање малолетном оштећеном, као лицу које је по закону дужан да издржава.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић